

[Victor Pürschel.]

faaet disse Erklæringer fra forskellig Side. Det vilde Ministeren ikke, og derfor er vi kommet ind paa denne meget ejendommelige Form, at en Førstebehandling begynder med, at Ministeren forelægger en Række Ændringsforslag, der ikke fremtræder som Ændringsforslag, men som Bemærkninger i en Tale, og at man derefter afskærer enhver Forhandling — end ikke en kort Bemærkning kunde tilstaaes mig, da jeg bad derom. Det er jo en ejendommelig Maade at behandle et Lovforslag paa; men selve denne Ejendommelighed viser, hvor svagt dette Forslag er.

Der er efter min Mening ingen Grund til at gaa dybt ind paa Lovforslaget, for jeg haaber, at den sunde Fornuft maa sejre i denne Sag, saa at Resultatet bliver, at Forslaget henvises til Drøftelse i et Udvalg, og at Ministeren saa i Løbet af Sommerferien faar nedsat et Udvalg til Overvejelse, en grundig og saglig Overvejelse, af de mange Problemer, der nu har rejst sig i Forbindelse med Lovforslaget. Det vilde efter min Mening være den lykkeligste Udgang af denne Sag.

Jeg skal nævne et Eksempel paa, at Lovforslaget virkelig ikke er dybt gennemtænkt af Ministeren. Ministeren siger Sp. 2582 — jeg haaber, jeg har Tilladelse ogsaa til dette Citat —: „Man har gjort mig opmærksom paa, at Forslaget faktisk medfører en Særstilling“ — det er med Hensyn til, at en Dommers Pensionsspørgsmaal her kun kan afgøres i een Instans. Er det nu virkelig tænkeligt, at en Justitsminister, oven i Købet en saa højt begavet Justitsminister som den, vi har i Øjeblikket, ikke skulde have været opmærksom paa, at naar han laver en Instans for en Sags Afgørelse, tager han dermed Sagen bort fra den almindelige Instansfølge? Er det dog ikke noget, der er ret nærliggende? Og er det ikke ejendommeligt, at Ministeren saa efter nogle Maaneders Forløb siger, at „man har gjort mig opmærksom paa“ dette?

Og saa kommer jeg til en Udtalelse i de oprindelige Bemærkninger til Lovforslaget, som de findes i Rigsdagstidende, Tillæg A. Sp. 2658: „For et Organ, der skal udøve Disciplinærmyndighed, maa det erkendes at være af afgørende Betydning, at det indrettes saaledes, at det — foruden udadtil — ogsaa kan mødes med Tillid af de Personer, der er underkastet dets Myndighed.“ Altsaa, Ministeren siger, at for ham er det af afgørende Betydning, at de Folk, der skal dømmes af denne Domstol,

har Tillid til den. Jeg vilde maaske have udtrykt mig lidt mere forsigtigt, hvis jeg skulde have skrevet disse Bemærkninger, men med den Klarhed og Skarphed, der udmærker Justitsministeren, har han taget Standpunktet klart og rent: det er af afgørende Betydning, at Institutionen vækker Tillid. Ja, der kan diskuteres om meget i denne Sag, men at den ikke har vakt Tillid i Dommerstanden, kan formentlig ikke diskuteres, og da dette er af afgørende Betydning for Ministeren, gaar jeg ud fra, at han derefter vil fralade sit Forslag paa dette Punkt eller erkende, at hans Bemærkninger til Forslaget har været villledende for Rigsdagen, idet de har givet Indtryk af, at han lagde afgørende Vægt paa noget, der ikke er lagt afgørende Vægt paa. Det faar vi forhaabentlig klaret af Ministeren, naar han gør os den Ære at henvende nogle Bemærkninger til os.

Jeg skal dernæst nævne en Bemærkning til § 6, i hvilken der foreslaas en Ændring i Retsplejelovens § 47; i Bemærkningerne hedder det, at det, man vil naa dér, er, at man vil ophæve den Særstilling for en Dommer, nemlig at Straf for en Overtrædelse af Straffeloven kan paalægges ham uden særlig Straffesag. Er det nu rigtigt? Er det en Særstilling for en Dommer, at Straf for Overtrædelse af Straffeloven kan paalægges uden særlig Sag? Jeg tror ikke, det lader sig opretholde. Der staar i Retsplejeloven Bestemmelser om, at en Dommer kan mulkttere ogsaa den offentlige Anklager, og han kan mulkttere enhver, der er til Stede i Retslokalet, og som f. Eks. injurierer Retten. Nu forudsætter jo ganske vist Retsplejelovens § 151, at man ved Siden deraf kan anlægge en Sag efter Straffeloven, og deri maa der jo erkendes at være indeholdt en Forudsætning om, at det, der afgøres ved Bøden i Retten, ikke er det egentligt kriminelle Forhold, men kun dette specielle: Foragten for Retten, for at tage et fra Engelsk oversat Udtryk. Dette maa erkendes at være rigtigt, men man maa jo ikke glemme, at — ja, jeg kender ikke noget Eksempel paa, at nogen, der har faaet en saadan Rettergangsboøde, ogsaa har faaet en Straffesag over sig, og det betyder altsaa i Virkeligheden, at man herved afgør, ogsaa for andre Personer, en Sag, som er en Overtrædelse af den borgerlige Straffelov; det kan ogsaa gøres for Justitssekretærens Vedkommende i Kraft af, jeg tror det er § 54 i Retsplejeloven.

Altsaa, Bemærkningerne til § 6 er efter min Mening ikke heldigt affattet, og det, der afgøres efter den Del af § 47, som